

CERTOS POEMAS DE WISLAWA SZYMBORSKA

traducións a galego de Estíbaliz...Espinosa Río

VIETNAM

Muller, como te chamas? -Non lle sei.
Cando naciches, de onde es? -Non sei.
Por qué escavaches este foxo? -Non sei.
Desde cando te agochas? -Non sei.
Por que me trabaches no dedo corazón? -Non sei.
Sabes que no che imos facer mal ningún? -Non sei.
Ti de que parte estás? -Non sei.
Estamos en guerra, tes que elixir. -Non sei.
Existe aínda a túa aldea? -Non sei.
Son estes os teus fillos? -Si

CEBOLA

A cebola é outra historia.
Non ten entrañas a cebola.
É cebola cebola até a medula,
até o colmo da cebolidade.
Ceboluda por fóra,
cebulosa no cerne,
podería espreitarse por dentro
sen horror, a cebola.

En nós estranxeiría e salvaxismo
apenas cubertos pola pel,
o inferno da medicina interna,
anatomía violenta,
e na cebola, cebola
e non sinuosos intestinos.
Reiteradamente espida
e ata o fondo así-cuspidiña.

Ser non contradictorio a cebola,
lograda criatura a cebola.
Nunha, simplemente outra,
a maior unha menor contén
e a seguinte á seguinte,
e así a terceira logo a cuarta.
Fuga centrípeta.
Eco concertado en coro.

O da cebola, así é que o entendo:
o ventre máis belo do mundo
envolve a si mesmo en aureolas
para a súa gloria en si.
En nós: graxas, nervos, veas,
secrecións onda segredos.

E foinos denegada
a idiotez do perfecto.

TORTURAS

Non cambiou nada.
O corpo é doente.
Ten que comer, respirar e durmir
ten pel finiña e debaixo, sangue
ten boas reservas de dentes e máis de unllas
ósos crebadizos, articulacións flexibles.
Para as torturas todo se ten en conta.

Non cambiou nada.
O corpo estarrece como estarrecía
antes e despois da fundación de Roma
no século vinte antes e despois de Cristo.
As torturas son como eran, por mais que a terra minguase
e todo semelle pasar a un tiro de pedra.

Non cambiou nada.
É só que hai máis xente por metro cadrado
canda as vellas ofensas aparecen novas
reais, imputadas, temporais ou nulas
mais o berro do corpo que as recibe
foi, é e será sempre un berro de inocencia
se o medimos coas escalas e rexistros de toda a vida.

Non cambiou nada.
Se cadra os modais, as cerimoniais e as danzas
porén o aceno dos brazos protexendo unha cabeza
segue a ser o mesmo.
O corpo retórcese, forcexa para se ceibar
as pernas ceden, dóbranse os xeonllos
denígrase, ínchase, babea e sangra.

Non cambiou nada.
Agás o curso dos ríos,
a liña dos bosques, costas, desertos e glaciares.
Polo medio destas paraxes vaga a alma,
esvaece, volve, achégase e afasta
estraña de si mesma, fuxidía,
quer segura, quer insegura de existir,
mentres que o corpo é e é e é
e non ten onde meterse.

ENCONTRO INESPERADO

Somos tan corteses o un co outro outro.
Dicimos: canto tempo, que ben verte outra vez.

Os nosos tigres beben leite.
Os nosos falcóns prefiren ir a pe.
Os nosos tiburóns afogan no océano.
Os nosos lobos bocexan ante a gaiola baleira.

Tanta víbora nosa ficou sen lóstregos
os monos sen inspiración, os pavos reais sen plumas.
Hai xa tempo que os morcegos liscaron dos nosos cabelos.

Calamos coa frase a medio acabar
sen sorriso que o amañe.
Os nosos humanos
non saben qué dicirse.

ADOLESCENTE

Eu, adolescente?

Se de súpeto, aquí, agora, chantase ante min,
tería que saudala como a unha persoa próxima,
malia ser ela para min estraña e afastada?

Botar unha bágoa, bicala na fronte
polo simple feito
de termos a mesma data de nacemento?

Haivos tantas diferenzas entre nós
que probablemente só os ósos son os mesmos,
a bóveda do cranio, as concas dos ollos.

Porque xa os seus ollos son como un pouco máis grandes,
as súas pestanas máis longas, a súa estatura maior
e todo o corpo recuberto dunha pel
cinguida e tersa, sen defectos.

Únennos, abofé, familiares e coñecidos
pero case todos están vivos no seu mundo,
e no meu practicamente ninguén
dese círculo común.

Somos tan diferentes,
pensamos e dicimos cousas tan distintas.

Ela sabe pouco,
pero cunha obstinación digna de mellores causas.
Eu sei moito máis,
pero, en troques, sen seguridade ningunha.

Amósame uns poemas
escritos cunha letra coidada, clara,
que non teño xa dende hai ben tempo.

Leo e leo eses poemas.
Seica este de aquí,
se o acurtáramos,
e o corrixíramos nun par de sitios.
O resto non agoira nada bo.

A conversa non flúe.
No seu pobre reloxo
o tempo é barato e impreciso.
No meu moito máis caro e exacto.

Ao despedírmonos, nada, unha especie de sorriso
e emoción, ningunha.

Só cando desaparece
e esquece coas présas a bufanda.

Unha bufanda de pura la virxe,
a raias de cores,
feita a ganchillo
pola nosa nai para ela.

Aínda a conservo.

AMOR A PRIMEIRA VISTA

Ambos están convencidos
de que os une un sentimento repentino.
Fermosa é tal certeza
pero a incerteza é máis fermosa.

Coidan que, como non se coñecían de antes,
entre eles nunca acontecera nada.
Pero, que hai das rúas, escaleiras, corredores
nos que puideron cruzarse hai ben tempo?

Querería preguntarlles
se non lembran
-se cadra nunha porta xiratoria

algunha vez, cara a cara?
algún “desculpe” entre o xentío?
unha voz “equivocou de número” no teléfono?-
pero xa sei a resposta.
Que nada, que non lembran.

Sorprenderíalles saber que
hai xa bastante tempo
que o azar xoga con eles.

Aínda non preparado por completo
para se converter no seu destino
o azar achegábaos e afastábaos
interpúñase no camiño
e, aguantando a risa,
botábase a un lado.

Houbo indicios, sinais
pero qué, se son ilexibles.
Non voaría unha folla
dun ombro a outro ombro
hai tres anos
ou mesmo o martes pasado?
Houbo algo perdido e achado.
Quen sabe se unha pelota
nas silveiras da infancia.

Houbo picaportes e timbres
nos que un tacto
superpuxo a outro tacto.
Maletas a carón nunha consigna.
Houbo quizais certa noite o mesmo soño
esvaecido no inmediato espertar.

Pois cada comezo non vos é
máis que unha continuación
e o libro dos acontecementos
sempre abre pola metade.

POSIBILIDADES

Prefiro o cine.

Prefiro os gatos.

Prefiro carballos ás beiras do Warta,

Prefiro Dickens a Dostoievsky.

Prefiro que me guste a xente
a amar a humanidade toda.

Prefiro levar agulla e fío, non vaia ser.

Prefiro a cor verde.

Prefiro non afirmar
que a razón ten a culpa de todo.

Prefiro as excepcións.

Prefiro marchar antes.

Prefiro falar cos médicos de calquera outra cousa.

Prefiro as vellas ilustracións a raías.

Prefiro o absurdo de escribir poemas
ao absurdo de non escribilos.

Prefiro, no amor, os aniversarios inexactos
para poder celebralos cada día.

Prefiro os moralistas
que nada me prometen.

Prefiro a bondade astuta á crédula de máis.

Prefiro a terra vestida de civil.

Prefiro os países conquistados aos conquistadores.

Prefiro ter as miñas reservas.

Prefiro o inferno do caos ao inferno da orde.

Prefiro os contos de fadas dos Grimm as primeiras planas dos xornais.

Prefiro as follas sen flores ás flores sen follas.

Prefiro os cans coa cola sen cortar.

Prefiro os ollos claros, xa que os teño escuros.

Prefiro as gabetas.

Prefiro moita cousa non mencionada aquí
a moita outra que tampouco menciono.

Prefiro o cero soíño
aos que fan cola nunha cifra.

Prefiro o tempo dos insectos ao das estrelas.

Prefiro tocar madeira.

Prefiro non preguntar canto tempo aínda e cando.

Prefiro ter en conta mesmo a posibilidade
de que o ser ten a súa razón de ser.

FILLAS DA ÉPOCA

Somos fillas da nosa época
e a nosa época é política.

Todas as túas, nosas, vosas
cuestións diúrnas, cuestións nocturnas
son cuestións políticas.

Quéiralo ou non os teus xenes teñen pasado político,
a pel, un matiz político
os ollos, un aquel político.

Canto dis ten unha resonancia
canto calas ten unha elocuencia
por haches ou por bes, política.

Mesmo camiñando por selvas e devesas
dás pasos políticos en terreo político.

Os poemas apolíticos resulta que tamén son políticos,
e aló arriba resplandece a lúa,
un obxecto non só lunar.
Ser ou non ser, velaí a cuestión.
Que cuestión, a ver dime, meu amor:
unha cuestión política.

Nin sequera precisas ser humano
para adquirires relevancia política.
Con que sexas petróleo ben chega,
ou forraxe ou materia reciclada.

Ou incluso unha mesa de debates,
sobre cuxa forma pásanse meses a discutir:
en cal deliberamos sobre a vida e a morte,
na redonda ou na cadrada?

Mentres tanto morreu xente,
animais estiraron a pata
arderón casas e quedaron campos a monte
igualiño que en épocas remotas
e menos políticas.

A MAN

Vinteseite ósos
trinta e cinco músculos
unhas dúas mil células nerviosas en cada xema de cada un dos cinco dedos.
Máis que abondo para escribir *Mein Kampf*

ou *Winnie the Pooh*.

Traducción a través de inglés e castelán de E...E

